

Fólkaflokspolitikarin sum ger føðiland sítt Føroyar heimskent fyri rasismu

— Apartheid er ein skamblettur í mannasøguni, og øll tey, sum eru rættsiðtandi og ikki minst vit, sum kalla okkum kristin, kunnu ikki sita hendur í favn. Vit eru ein lutur av øllum hesum og tá ið vit siggja blóðuga óráttvísid fara fram ímóti brøðrum og systurum okkara í Suðrafrika, mugu vit tala at, vit mugu avdúka Judassarnar, eisini sjálvst um teir eita Óli Breckmann, skrivar Tóra Dahl Sandberg úr Keypmannahavn, har hon hevur verið til gudstænastu við kenda suðrafrikanska prestinum Alan Boesak.

Tað var undir hesi gudstænastu at Óli Breckmann, føroyski fólkatingsmaðurin gjørdi tað roynisbragd at gera føðiland sítt Føroyar heimskent fyri rasismu skrivar Tóra Dahl Sandberg

frit, hvor man kan blandes i sport, hvor man har lov til at eje ejendom, hvor man har lov til at gå ind i fagforeninger og hvor man har lov til at stemme ved lokalvalg, og hvor indere og farvede har lov til at stemme ved parlamentsvalg — dette havde man ikke lov til for ti år siden — og hvor den Sydafrikanske regering ... (við vinmanninum Botha á odda...) har lovet flere reformer af samme slags f.eks. ophævelser af »group-areas«, og et stort parlamentskammer, samt en minoritetsrettighed og en sikkerhed for alle minoriteter i landet imod overgreb fra større minoriteter... (hann nýtir lötuna og litur seg sigur-sælur ikring...) når man tænker på, at sorte sydafrikanere har en tre gange så høj beskæftigelsesprocent, har 2½ gange så høj børneoverlevelsesprocent, har fire gange så høj realindkomst, har fem gange så høj »medical-ser-

vice frequency« (flott orð...) har 50 procent længere levetid, har 10 gange så mange privatvogne på 1000 indbyggere som resten af Afrika, og når man tænker på, at 1,5 millioner sorte afrikanere er flygtet fra deres hjem nord for Sydafrika fra sult og fattigdom og ulovligt har søgt arbejde og tilflugt i Sydafrika, og er blevet budt velkommen der til, og når man tænker på, at kun 1 ud af 7 afrikanske arbejdere går ind for sanktioner, hvis det koster deres job — selvfølgelig forsvaret kirken deres præster imod at miste deres job... (hver skuldi siga, fyr minari skuldu kundu teir væl mist arbeidd...) når man tænker på det barbari, som ANC udfører, og at 14 af deres komité er kommunistparti medlemmer ... hvor de brænder hinanden til døde ... (bingo ... har kom tað ...) og opfordrer til bombninger af sorte og hvide...»

Nú fóru fólk rættuliga at ótolnast. Meðan Óli hevði reksað upp alt tað góða, sum tey svørtu njóta í Suðrafrika, har hann sjálvur hevur verið og sæði við egnum eygum, at einki er, sum eitur apartheid, ressaðust fólk í salinum og ein bylgja av órógv fór gjøgnum mannagjøgnum... hvor er hatta, hoyrdist onkur spyrja, spakuliga teskaði onkur ... kom nú við spurninginum, men á poker-andliti mr. Breckmanns var eingin avirkan at siggja, ja, hann neyt hesa lötuna ... hann jokarin, skuldi nokk venda spælinum ... »når man tænker på alt dette«, helt hann fram, »er det ikke så lidt irrationelt, at fremstille Sydafrika som helvedes forgård på det kontinent, som det land befinder sig på...«

Sigurstoltur leit hann seg í kring, men her var eingin, sum klappaði, flest øll mundu taka synd í manninum, hesum mr. Breckmann, og í rødd Alan Boesaks var eisini ein færri av syrgitónleiki, tá ið hann svaraði: »Well, eg kenni tygum ikki, sir, ella bakgrund tygara, men eg havi livað í Suðrafrika í 41 ár nú, og eg kann ikki lýsa tað sum annað enn eitt helviti, sum eg og ættarfólk mitt saman við 25 mill. av øðrum svørtum mugu liva í, og eg vil ikki geva meg til at kjakast við tygum um allan henda statistikk, tygum koma og reksa upp her, tí eg kann á sama hátt koma við øðrum statistikki, alt sum er neyðugt fyri meg, er at siga við tygum, at í Suðrafrika haldi eg ikki at svørt menniskju í lötuni ynskja at verða samborin við svørt aðra-

staðni, hetta slagid av rasismu kunnu vit ikki longur finna okkum í, vit ynskja at verða samborin við aðrar suðrafrikanarar, sum liva í landi okkara«. Her klappaðu fólk harðliga. »So tann spurningur, ið tygum áttu at sett fram, var ikki, hvussu nógv fleiri bílar tey svørtu í Suðrafrika hava, tygum skulu spyrja, hvussu liva hvitir suðrafrikanarar, og hvussu liva svartir suðrafrikanarar... og er ei bilsin ... eg skilji ikki, at nakar skal bera slíka stjórn í betuflaka...« Fólk klappaðu aftur, og mr. Breckmann druknaði í mongdini, men illgresið var sáð!

Nú kundi ein gloymt alt hetta, og gjørt sum so mong heima í Føroyum tíverri gera, tá ið ein undrar seg yvir framferð Óla Breckmanns, tey yppa óksl og læa »hatta er bara Óli...«, jú, lættast var at láta sum einki, eisini hjá mær, tí sjálvst eg havi vinir og kenningar heima á landi, sum verja um Breckmann, men hetta fer ikki at ganga í longdini. Óli umboðar jú Føroyar her niðri, og øll tit, sum velja hann, skulu vita, hvussu hann umboðar land okkara. Nú nevndi Óli ikki í Helliondskirkjunum, hvaðani hann kom, og tað skal hann hava takk fyri, men eg hoyrði navn ið Føroyar fleiri ferðir á veg út gjøgnum mannagjøgnum, og tað neyt mær at hjartanum at hoyra navn ið í hesum sambandi... eg skammaðist.

Mr. Breckmann hevur tíverri sínar samhugaðu, eisini her í Danmark, har eitt ljótt ódamligt spökils er við at verða manað fram, men hvussu so vikir og vendir, so er apartheid ein skamblettur í mannasøguni, og øll tey, sum eru rættsiðtandi og ikki minst vit, sum kalla okkum kristin, kunnu ikki sita hendur í favn »og lata halanekararnar passa seg sjálvar«, vit eru ein lutur av øllum hesum, og tá ið vit siggja blóðuga óráttvísid fara fram ímóti brøðrum og systurum okkara í Suðrafrika, mugu vit tala at, vit mugu avdúka Judassarnar, eisini sjálvst um teir eita Óli Breckmann.

Í hesi syftu fekk Óli gjørt tað roynisbragd at gera føðiland sítt Føroyar heimskent fyri rasismu ... gott klárað, Óli, har visti tú titt sanna andlit!

Tóra Dahl Sandberg

